

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2023 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 21 lipca 2023 roku oraz 5 października 2023 roku

sprawy M. P. syna M. i W. z domu G.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 marca 2023 r. ok. godziny 16.20 w N. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...), przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem alkosensor IV: I badanie 1,86 mg/l, II badanie 1,63 mg/l oraz urządzeniem Alkometr A 2.0: I badanie 1,93 mg/l, II badanie 1,89 mg/l

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

uznaje oskarżonego M. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego aktem oskarżenia stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 października 2023 roku wymierza oskarżonemu M. P. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku na okres próby wynoszący dwa lata

na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu M. P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat;

na podstawie art. 63 § 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zalicza na poczet środka karnego wymierzonego oskarżonemu M. P. w punkcie III wyroku okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 marca 2023 roku do dnia 5 października 2023 roku;

na podstawie art. 43a § 2 k.k. wymierza oskarżonemu M. P. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 7000 (siedmiu tysięcy) złotych;

na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 537/23	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. P.	w dniu 21 marca 2023 roku około godziny 16:20 w N. na ulicy (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechanicznych marki F. (...) o nr rej. (...), przy stwierdzonym stężeniu alkoholowy w wydychanym powietrzu urządzeniem alkosensor IV: I badanie 1,86 mg/l, II badanie 1,63 mg/l oraz urządzeniem Alkometr A.2.0 I badanie	

		1,93 mg/l, II badanie 1,89 mg/	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
21 marca 2023 roku M. P. przebywał w swoim domu położonym w T.. Poprzedniego dnia M. P. spożywał alkohol wspólnie ze swoim sąsiadem. Także inkryminowanego dnia oskarżony spożywał tę substancję. W tym czasie w domu oskarżonego była również jego żona, która posiada prawo jazdy. R. P. zajęta była wówczas pracami domowymi, podczas gdy M. P. przebywał w garażu. Na terenie aglomeracji (...) przebywał również syn oskarżonego D. P., który również posiada prawo jazdy.	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 8-9, k. 51 Zeznania świadek R. P. k. 5 ²		
W godzinach popołudniowych M. P. chcąc przygotować się do pracy, którą miał wykonać następnego dnia, pomimo spożywanego alkoholu postanowił pojechać do sklepu w celu zakupu farb. Rzeczony sklep znajduje się na terenie C., w okolicy basenu. Około godziny 16, M. P. wyjechał ze swojej posesji samochodem marki F. (...) o nr rej. (...). W celu dojazdu do C. oskarżony wjechał na drogę krajową nr (...), z której w okolicy	Notatka urzędowa k. 1 Protokoły badania trzeźwości k. 2-3 Wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 8-9, k. 51		

<p>Urzędu Gminy, skręcił w ulicę (...).</p>			
<p>Sposób jazdy oskarżonego spotkał się z reakcją nieustalonych świadków, którzy o tym fakcie powiadomili funkcjonariuszy policji. Dyżurny przekazał informacje o potencjalnie nietrzeźwym kierującym patrolowi w składzie (...). Funkcjonariusze policji zaczęli poszukiwania wskazanego pojazdu, który ujawnili właśnie w okolicach Urzędu Gminy.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1 Zeznania świadka M. B. k. 48-49</p>		
<p>Następnie policjanci zdecydowali o zatrzymaniu tego pojazdu do kontroli drogowej. Kierującym F. (...) okazał się być M. P.. Z uwagi na wyczuwalną od oskarżonego woń alkoholu, funkcjonariusze policji zdecydowali się poddać go badaniu trzeźwości. Oskarżony w trakcie interwencji nie stosował się do poleceń policjantów, jego zachowanie utrudniało przebieg interwencji. W niedługim czasie na miejsce interwencji przyjechali R. P. i D. P., którym przekazano pojazd oskarżonego.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1 Wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 8-9, k. 51 Zeznania świadka M. B. k. 48-49</p>		
<p>Mimo wszystko finalnie oskarżony zdecydował poddać się badaniu trzeźwości na urządzeniu alkosensor IV. Pierwsze badanie przeprowadzone</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1 Protokoły badania trzeźwości k. 2-3</p>		

<p>o godzinie 16:42 wykazało zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu na poziomie 1,86 mg/l. Kolejne badanie przeprowadzone 19 minut dało wynik 1,63 mg/l. Następnie oskarżonego przewieziono do Komendy Miejskiej Policji w N., celem poddania go badaniu na urządzeniu A. A.2.0 Wynik badania przeprowadzonego o godzinie 17:23 wynosił 1,93 mg/l. Natomiast badanie weryfikujące dokonane dwie minuty później zakończyło się wynikiem 1,89 mg/l.</p>	<p>Zeznania świadka M. B. k. 48-49</p>		
<p>W czasie inkryminowanego czynu panowały dość dobre warunki atmosferyczne. Niemniej droga, którą poruszał się oskarżony jest drogą o silnym natężeniu ruchu, który to ruch w warunkach tej sprawy był wzmożony z uwagi na godziny tzw. szczytu komunikacyjnego.</p>	<p>Fakty notoryjne, a nadto Zeznania świadka M. B. k. 48-49</p>		
<p>M. P. ma 49 lat. Oskarżony jest osobą zoną, z związku z którego posiada dwójkę dorosłych dzieci. Oskarżony posiada wykształcenie zawodowe o profilu stolarz. Aktualnie oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą. M. P. prowadzi pracę wykończeniową w sektorze budowlanym, z czego osiąga miesięczny dochód</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 8-9, k. 51 w zakresie danych osobopoznawczych Karta karna k. 21 Informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 22 Wydruk z bazy (...) k. 23-24</p>		

<p>w wysokości około 3500 -4000 złotych miesięcznie. M. P. jest osobą niekaraną. Oskarżony nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, w chwili czynu posiadał on ważne prawo jazdy. M. P. nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. W czasie okalającym inkryminowany czyn oskarżony nadużywał alkoholu, który to stan aktualnie uległ znacznej poprawie. Oskarżony jest współwłaścicielem domu jednorodzinnego w T., a także samochodu dostawczego marki F. (...), który został przedmiotem zabezpieczenia majątkowego w niniejszej sprawie.</p>	<p>Notatka o oskarżonym k. 25 Zeznania świadek R. P. k. 52</p>		
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>OCena DOWOdów</p>			

Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego M. P.	<p>Oskarżony M. P. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do stawianych mu zarzutów, korzystając zarazem z prawa do odmowy składania zeznań. Natomiast w toku postępowania sądowego oskarżony w dalszym ciągu nie kwestionując swojej odpowiedzialności za to zdarzenie, zdecydował się złożyć wyjaśnienia. W przedmiotowych depozycjach oskarżony wskazał, iż zarówno inkryminowanego dnia jak i w dzień poprzedzający kontrolę drogową, spożywał alkohol. M. P. wskazał także, iż przed zatrzymaniem go do kontroli w C. poruszał się on na trasie T. – C., poruszając się między innymi drogą krajową K -28. Oskarżony jako motyw swojej decyzji podał konieczność zakupu farb, które były mu potrzebne do pracy następnego dnia. M. P. na rozprawie oświadczył zarazem, iż musiał jechać sam, gdyż żony nie było w domu, a synowie pracowali wówczas poza N.. M. P. tłumaczył się także trudną sytuacją</p>	

emocjonalną związaną z rekonwalescencją po złamaniu nogi i trudnościami związanymi z powrotem do pracy zarobkowej. Zarazem oskarżony wyraził żal za to zdarzenie i wskazywał na incydentalny charakter tego zajścia. Sąd Rejonowy ocenił wyjaśnienia oskarżonego jako częściowo wiarygodne. Mianowicie w świetle jasnych zeznań R. P. Sąd nie mógł dać wiary oskarżonemu w zakresie jakim wskazywał, iż żona oskarżonego była wówczas poza domem, a jego synowie nie byli w stanie pojechać po farby z uwagi na przebywanie poza terenem aglomeracji (...). Owo wskazanie jawi się jako fałszywe biorąc pod uwagę nie tylko zeznania jego małżonki, lecz także oświadczenia wiedzy M. B., który zeznał, iż na miejsce kontroli w niedługim czasie przyjechali właśnie R. P. oraz D. P.. Natomiast brak było podstaw do zanegowania oświadczeń procesowych oskarżonego, w których opisywał drogę, którą przebył w stanie nietrzeźwości. Owe wskazania są bowiem zgodne z zasadami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Podobnie brak było podstaw do podważenia wyjaśnień M. P. w zakresie spożywanego tego dnia i w dniu poprzedzającym to zdarzenie alkoholu.

		<p>Sąd Rejonowy w świetle zeznań małżonki oskarżonego ocenił również jako wiarygodne tłumaczenia M. P. odnośnie swego rodzaju kryzysu, związanego z brakiem możliwości zarobkowania, który to stan popchnął go na drogę nadużywania alkoholu. Także dane osobo poznawcze przekazane przez oskarżonego licują z danymi uzyskanymi w toku dochodzenia. Stąd też w zasadniczej wskazanej powyżej części Sąd Rejonowy uczynił wyjaśnienia M. P. podstawą ustaleń faktycznych w relevantnym dla przypisania mu odpowiedzialności karnej zakresie.</p>	
<p>Zeznania świadka M. B.</p>	<p>Jako wiarygodne należało ocenić zeznania złożone na rozprawie głównej przez świadka M. B.. Świadek ten jest osobą obcą dla oskarżonego, który nie miał żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Zeznania świadka jawią się jako jasne, spójne i logiczne. Świadek zeznawał w sposób szczegółowy, udzielał rzeczowych odpowiedzi zarówno na pytania przewodniczącego jak i pytania zadawane mu przez obrońcę oskarżonego. Owe odpowiedzi cechowały się brakiem emocjonalnego zaangażowania w niniejszą</p>		

sprawę. Zarazem owe zeznania nie były w żadnym zakresie sprzeczne wewnętrznie. Przeciwnie licowały one z zgromadzoną w tym postępowaniu dokumentacją, w tym w szczególności z notatką urzędową sporządzoną bezpośrednio po rzeczonyj interwencji. Oceniane depozycje procesowe nie były także w żaden sposób kwestionowane przez oskarżonego i jego obrońcę. Zeznania świadka odnoszące się do dużego natężenia ruchu w tym miejscu w czasie kontroli są także zgodne z zasadami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Wskazać należy, iż w niniejszym procesie nie ujawniły się żadne okoliczności podważające wiarygodność świadka. Zarazem zrozumiałym jest, iż z uwagi na upływ 6 miesięcy od czasu tej interwencji świadek mógł nie pamiętać wszystkich szczegółów ujętych w notatce urzędowej. Tutaj zaznaczyć należy, iż po złożeniu przez M. B. swobodnej wypowiedzi, skonfrontowano świadka z tym dokumentem, gdzie oskarżony potwierdził zawarte w tej notatce informacje. Stąd też Sąd Rejonowy podejmując się próby rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie oparł się w dużym zakresie na danych przekazanych

	w czasie rozprawy głównej przez świadka M. B..	
zeznania świadek R. P.	<p>Sąd obdarzył również walorem wiarygodności zeznania świadek R. P.. Świadek ta nie była co prawda bezpośrednim świadkiem inkryminowanego zdarzenia. Niemniej jej zeznania pozwoliły podważyć depozycje jej męża odnośnie jego sytuacji motywacyjnej, związanej z rzekomą koniecznością wyjazdu do sklepu z farbami. Świadek w swoich oświadczeniach wiedzy przekazała także, iż jej mąż w tym czasie nadużywał alkoholu, wskazując iż aktualnie jego postawa w tym względzie uległa zasadniczej zmianie. Pomimo więzi emocjonalnych łączących świadka z oskarżonym, R. P. zeznawała w sposób obiektywny. Zrozumiałbym jest również, iż w czasie poprzedzającym inkryminowany czyn, R. P. była zajęta pracami domowymi i nie zwracała szczególnej uwagi na to, co w tym czasie robi jej mąż. Zeznania R. P. okazały się być także przydatne w kontekście możliwości powzięcia pozytywnej prognozy kryminologicznej względem oskarżonego. Zeznania te są spójne, klarowne. R. P. zeznawała także zgodnie z zasadami</p>	

	<p>doświadczenia życiowego. Brak w jej zeznaniach dyskwalifikujących sprzeczności zarówno o charakterze wewnętrznym jak i wewnętrznym. Mając to wszystko na względzie Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie pomocniczo posiłkował się depozycjami złożonymi przez R. P. w dniu 5 października 2023 roku.</p>	
<p>protokoły badania trzeźwości, notatkę urzędową, w tym dotyczącą warunków i właściwości osobistych oskarżonego, kartę karną, informacje z systemu (...) oraz dane z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał także za wiarygodne i przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych także pozostałe dowody dołączone do aktu oskarżenia tj. protokoły badania trzeźwości, notatkę urzędową, w tym dotyczącą warunków i właściwości osobistych oskarżonego, kartę karną, informacje z systemu (...) oraz dane z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone w sposób przewidziany w obowiązujących przepisach prawa, przez osoby do tego kompetentne. Nadto żadna ze stron procesu w żaden sposób nie podważała zawartych w nich informacji. Stąd też Sąd Rejonowy uznał powyższe dokumenty za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszym procesie.</p>	

<p>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	M. P.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>M. P. został oskarżony o to ,ze w dniu 21 marca 2023 roku około godziny 16:20 w N. na ulicy (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...), przy stwierdzonym stężeniu alkoholowy w wydychanym powietrzu urządzeniem alkosensor IV: I badanie 1,86 mg/l, II badanie 1,63 mg/l oraz urządzeniem Alkometr A.2.0 I badanie</p>			

1,93 mg/l, II badanie 1,89 mg/l tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialności karnej za ten czyn zabroniony podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Bezsporne jest, iż owy typ czynu zabronionego jest typem powszechnym i formalnym tj. takim, do którego popełnienia zdolna jest każda osoba zdalna do ponoszenia odpowiedzialności karnej i do którego dokonania nie jest konieczne powstanie jakiegokolwiek zmiany w otaczającej nas rzeczywistości. Odnosząc się do zawartych w tym przepisie znamion należy przypomnieć, iż pojęcie ruchu lądowego jest znacznie szersze aniżeli poruszanie się przez sprawcę po drogach publicznych. Jak wskazał bowiem SN w wyroku w sprawie III KK 472/16 kryterium "ruchu lądowego" należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym jego wykorzystaniem dla ruchu pojazdów i innych uczestników. Nadto wypada zauważyć, iż

również pojęcie pojazdu mechanicznego posiada swoją jurydyczną definicję, zgodnie z którą tego rodzaju przedmiotem jest pojazd, którego normalne użycie wiąże się z pracą jednostki napędowej w postaci silnika.. Nadto trzeba stwierdzić, iż w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego prowadzeniem pojazdu mechanicznego jest każde nadawanie mu kierunku jazdy oraz prędkości, niezależnie od tego czy do wykonywania tych czynności in concreto został użyty silnik. Jednocześnie konieczne jest zwrócenie uwagi, iż stan nietrzeźwości w polskim systemie prawa karnego posiada swoją definicję legalną zawartą w art. 115 § 16 k.k. i w świetle tego przepisu jest to przypadek, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oczywiście z uwagi na brak zawarcia klauzuli nieumyślności dla przyjęcia tego występku niezbędne jest aby sprawca działał co najmniej z zamiarem wynikowym tj. posiadał świadomość możliwości jego popełnienia i przy

tym godził się na realizacji
wyżej opisanych znamion
przedmiotowych.

Przenosząc powyższe
rozważania natury
teoretyczno – prawnej
na grunt niniejszej
sprawy Sąd Rejonowy nie
miał żadnej wątpliwości,
iż M. P. swoim
zachowaniem wypełnił
wszystkie znamiona
zarzucanego mu
występku. W pierwszej
kolejności należy w
sposób nie budzący
wątpliwości wskazać, iż to
sam oskarżony nadawał
zarówno kierunek jazdy
prowadzonego przez siebie
pojazdu jak i wyznaczał
jego prędkość.
Okoliczność ta ma w
realiach niniejszej sprawy
charakter oczywisty,
biorąc pod uwagę, iż
tylko M. P. znajdował
się w tym pojeździe.
W Co więcej samochód
ten przemieszczał się
na przestrzeni kilku
kilometrów , do czego
konieczne było podjęcie
szeregu aktywności ze
strony jego kierowcy, które
łącznie można określić
mianem prowadzenia. E.
trzeba stwierdzić, iż M.
P. niewątpliwie prowadził
pojazd samochód osobowy
marki F. (...) o
numerach rejestracyjnych
(...). Nadto elementarna
wiedza z zakresu
mechaniki pozwala
stwierdzić, iż
nieodłącznym elementem
konstrukcji tegoż rodzaju
pojazdu jest silnik

spalinowy. Co więcej jest to jedyny napęd tego rodzaju pojazdu i niemożliwe jest jego normalne używanie bez pracy silnika mechanicznego. Tym samym oczywistym jest, iż pojazd, którym poruszał się oskarżony M. P. zalicza się do kategorii desygnatów pojęcia pojazd mechaniczny. Nadto Sąd Rejonowy ocenił, iż w świetle zeznań świadka M. B. oraz samych wyjaśnień oskarżonego, M. P. prowadził ów pojazd po drogach publicznych do jakich należy zaliczyć między innymi ulicę (...) w C. czy też drogę krajową K-28. Zatem trywialnym jest także wskazywanie, że owo prowadzenie spełniało znamię modalizujące w postaci pojęcia ruchu lądowego. Nadto jak wynika zarówno z badania trzeźwości oskarżonego M. P. przeprowadzonego bezpośrednio na miejscu popełnienia przestępstwa jak i w toku badań na urządzeniu stacjonarnym nie ulega wątpliwości, że stężenie alkoholu w jego organizmie wielokrotnie przekroczyło wartość dzielącą stan po użyciu alkoholu od stanu nietrzeźwości. Biorąc to wszystko pod uwagę należało dokonać subsumcji, iż oskarżony M. P. 21 marca 2023 roku prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej

pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, co wypełniło znamiona przedmiotowe tego występku. Nadto w świetle wyjaśnień samej oskarżonego oczywiste było, że M. P. tego czynu dopuścił się w zamiarze bezpośrednim. Tak tylko można interpretować sytuację, kiedy sprawca zaledwie kilka godzin po wypiciu dużej ilości wódki decyduje się na prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Jednocześnie należy odwołać się także do stopnia upojenia alkoholowego oskarżonego, który to stan wręcz implikował konieczność zdawania sobie sprawy przez oskarżonego ze znajdowania się w stanie psychofizycznym bezalternatywnie wykluczającym go nie tylko z grona prowadzących pojazdy mechanicznych, ale także samodzielnych uczestników ruchu drogowego. Dlatego też Sąd Rejonowy był zobligowany stwierdzić, iż oskarżony M. P. zrealizował w całości także znamiona podmiotowe występku opisanego w art. 178a § 1 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując

tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego czyn oskarżonego M. P. był społecznie szkodliwy w rozumieniu art. 1 § 2 k.k, a stopień jego społecznej szkodliwości należy ocenić jako znaczny. Jednocześnie w tym miejscu należy zaznaczyć, iż określenie przez Sąd Rejonowy stopnia społecznej szkodliwości na tym poziomie, dezawuowało możliwość zastosowania wobec oskarżonego M. P. dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. W tym aspekcie należy zwrócić uwagę, iż M. P. prowadziła pojazd mechaniczny w stanie wręcz upojenia alkoholowego. Tak tylko można utożsamiać

sytuacje, kiedy to poziom stężenia alkoholu w wydychanym przez nią powietrzu i prawie 8-krotnie przekroczył normę odróżniającą przestępstwo od wykroczenia, a 39-krotnie zawartość alkoholu uprawniająca do prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Z uwagi na taki, a nie inny stan psychofizyczny oskarżonego M. P. jednocześnie poziom abstrakcyjnego zagrożenia dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji był automatycznie znacznie wyższy, niż w sytuacji gdyby oskarżony prowadził ten pojazd przy stężeniu granicznym. Co więcej należy w tym zakresie zwrócić uwagę, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego M. P. był katalizowany także przez czas i miejsce prowadzenia przez oskarżoną tego pojazdu. Tutaj trzeba zwrócić uwagę, że oskarżony prowadziła ów samochód w godzinach szczytu komunikacyjnego. Nadto owo zachowanie miało miejsce na w miejscu o szczególnie silnym natężeniu ruchu związany nie tylko z dużą ilością poruszających się samochodów, lecz także pieszych, bliskością szkół, placówek użytku publicznego jak chociażby basen w C. czy tamtejszy

urząd gminy. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż jak wynika z zeznań M. B. oraz uzupełniających je zapisów z notatki urzędowej to właśnie niezborny sposób prowadzenia przez oskarżonego jego pojazdu był przyczyną podjęcia kontroli przez funkcjonariuszy policji. Równocześnie wypada zwrócić uwagę, iż oskarżony nie był w sytuacji, kiedy to podróż samochodem była dla niego koniecznością. W tym aspekcie warto zwrócić uwagę, iż bez większych problemów M. P. mógł poprosić o wyjazd na zakupy swoją żonę czy też jednego z synów, gdzie wszyscy z nich dysponowali uprawnieniami do prowadzenia pojazdów mechanicznych. W związku z powyższym Sąd Rejonowy stwierdził, iż owo zachowanie jest karygodne i jako takie spełnia materialną definicję przestępstwa. Nadto jak już wyżej wskazano ów stopień społecznej szkodliwości był jednym z elementów, które w ocenie Sądu Rejonowego przekładały się na niemożność skorzystania w tej sprawie z instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Czyn oskarżonego M. P. był także zawiniony

w świetle normatywnej teorii winy recypowanej w polskim systemie prawa karnego w art. 1 § 3 k. k. Zgodnie z tą teorią czyn sprawcy można uznać za zawiniony wtedy gdy można postawić mu prawnie relevantny zarzut braku posłuchu dla normy sankcjonowanej. W okolicznościach niniejszej sprawy wina oskarżonego M. P. jest pełna i brak jest żadnych powodów do limitowania jej stopnia. Mianowicie oskarżony M. P. jest osobą dorosłą, posiadającą już spory багаż doświadczenia życiowego. Nadto oskarżony z racji długoletniego doświadczenia w charakterze kierowcy winien w sposób ponadstandardowy zdawać sobie sprawę z absolutnego charakteru zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Stąd też mając na uwadze powszechność tego rodzaju procederów oskarżony z pewnością posiadał dobrze zinternalizowany zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości. Do tego trzeba zwrócić uwagę, iż oskarżony nie była w żaden sposób przymuszona do tego rodzaju czynności. Jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia M. P. nie był zmuszony w żaden sposób, aby osobiście jechać po owe

farby. Mogła to uczynić jego żona czy któryś z synów. Do tego brak zakupu tych przedmiotów nie pociągnąłby za sobą szczególnie dotkliwych konsekwencji. Zatem nie można zasadnie twierdzić, że oskarżony działał w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej, choćby częściowo limitującej stopień jego zawinienia. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż w niniejszej sprawie nie ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego tempore criminis. M. P. nie leczył się bowiem neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. Stąd też Sąd Rejonowy stwierdził, iż czyn oskarżonego M. P. był zawiniony w rozumieniu art. 1 § 3 k.k., a sprawie brak było okoliczności limitujących stopień jego winy, co także uniemożliwiało zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, mając na względzie, że ustawodawca dla zastosowania tej instytucji wymagał także aby stopień winy sprawcy przestępstwa nie był znaczny.

Biorąc pod uwagę całość poczynionych wyżej rozważań Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku uznał M. P.

za winnego czynu zarzucanego aktem oskarżenia, stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i			

Środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. P.	I	I	<p>W pierwszej kolejności należało zwrócić uwagę, iż 1 października weszła w życie istotna nowelizacja kodeksu karnego, która w sposób znaczący zmieniła dyrektywy wymiaru kary, wykreślając spośród dotychczasowych aspektów branych pod uwagę przy wymiarze kary, realizację celów wychowawczych wobec sprawcy przestępstwa. Do tego zmiany uległo także samo ustawowe zagrożenie przewidziane za występki z art. 178a § 1 k.k. Mianowicie decyzją ustawodawcy podniesiono górną granicę ustawowego zagrożenia do poziomu 3 lat pozbawienia wolności. Pozostawiono także co prawda możliwość orzeczenia kar alternatywnych, jednakże zmiany art. 33 i 34 k.k. wprowadziły znacznie wyższą dolną granicę ustawowego zagrożenia dla tychże kar. Przedmiotowe zmiany w świetle jednoznacznej normy zawartej w art. 4 § 1 k.k. implikowały konieczność zastosowania w wyroku z 5 października 2023 roku wobec oskarżonego M. P. ustawy obowiązującej</p>

przed 1 października 2023 roku. W okolicznościach tej konkretnej sprawy pomiędzy datą inkryminowanego czynu, a wejściem w życie omawianej nowelizacji kodeksu karnego nie zaszły bowiem zmiany w ustawie karnej, zmieniające faktycznie sytuację prawną oskarżonego. Zgodnie z treścią obowiązującego wówczas art. 178 a § 1 k.k. prowadzenie pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości zagrożone było grzywną, karą ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności. Natomiast dyrektywy sądowego wymiaru kary były wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego ówczesnego brzmienia tego przepisu sąd wymierzał karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględniał w szczególności motywację

i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd brano także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Owe zasady sądowego wymiaru kary należy stosując się do dyspozycji art. 56 k.k. rozciągnąć także na orzeczenie co do innych środków reakcji karnej o charakterze penalnym przewidzianych w kodeksie karnym. Na powyższe reguły rządzące sposobem ustalenia kary właściwej zarówno do osoby jak i czynu sprawcy należy nałożyć także zasadę wynikającą z art.

58 § 1 k.k., zgodnie z którą w przypadku gdy górna granica ustawowego zagrożenia danego występku nie przekracza 5 lat sąd może zastosować karę pozbawienia wolności tylko w przypadku gdyby inna kara nie mogła przynieść oczekiwanego efektu. W ocenie Sądu Rejonowego pomimo braku uprzedniej karalności M. P. w realiach przedmiotowej sprawy tylko i wyłącznie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności spełni dyrektywy prewencji generalnej i indywidualnej. Tutaj należy odnieść się przede wszystkim do okoliczności przedmiotowych tego czynu wskazujące na znaczny stopień społecznej szkodliwości zachowania oskarżonej. Raz jeszcze należy przypomnieć, że M. P. poruszał się drogą krajową, a także ulicą (...) w C., gdzie zlokalizowanych jest szereg instytucji użyteczności publicznej, jak szkoła, przedszkole, basen. Do tego ów czyn został popełniony w godzinach szczytu komunikacyjnego, w stanie upojenia alkoholowego, przez co stopień zagrożenia dla dobra prawnego oscylował na bardzo wysokim poziomie. Do tego czynu tego oskarżony

M. P. dopuścił się nie mając szczególnej motywacji do naruszenia normy sankcjonowanej. Z łatwością oskarżony zdając sobie sprawę ze swojego stanu psychofizycznego mógł poprosić o pomoc najbliższych czy też kupić owe przedmioty następnego dnia, względnie po całkowitym wytrzeźwieniu. Nadto zachowania oskarżonego nie może usprawiedliwić jego kryzys emocjonalny związany z pogorszeniem zdolności zarobkowania. Nie sposób także pominąć, iż M. P. prowadził ów pojazd w sposób niezborny, co wynika pośrednio z powodu interwencji funkcjonariuszy policji zaalarmowanych przez anonimowego sygnalistę, co także zwiększało in concreto poziom zagrożenia dla dobra prawnego. Brak jest również jakichkolwiek okoliczności limitujących winę oskarżonego. Do tego należy mieć na względzie także zachowanie oskarżonej bezpośrednio po ujawnieniu przestępstwa, gdzie oskarżony zachowywał się w stosunku do funkcjonariuszy policji w sposób co najmniej arogancki. Zatem nie sposób argumentować, że wymierzenie M. P. kary najłagodniejszego rodzaju tj. grzywny

mogłoby w sposób adekwatny odzwierciedlić charakter tego czynu. Nadto na względzie należało mieć także konieczność wymierzenia oskarżonemu środka karnego w postaci świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kontekście przeciętnej sytuacji materialnej M. P.. Kolejno wypada zwrócić uwagę na okoliczności indywidualizujące osobę sprawcy, który jest osobą prowadzącą działalność gospodarczą w sektorze budowlanym. Zasady doświadczenia życiowego uczą, iż często tego rodzaju praca jest podejmowana w sztywnych terminach związanych z przyjętymi zleceniami, często w znacznej odległości od miejsca zamieszkania. Toteż obarczenie oskarżonego obowiązkiem wykonywania prac społecznie użytecznych byłoby niecelowe w kontekście umożliwienia M. P. swobodnego zarobkowania, co jest w ocenie Sądu jednym z czynników dekriminalizacyjnych wobec oskarżonego, równoległe z kwestią powstrzymania się przez niego od nadużywania alkoholu. też i w tym aspekcie kara ograniczenia wolności jawi się jako nieadekwatna do okoliczności indywidualizujących

			<p>osobę sprawcy. Podobnie biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą na zasadach samo zatrudnienia błędem byłoby orzeczenie wobec M. P. kary ograniczenia wolności w postaci potrącenia wynagrodzenia za pracę. To wszystko sprawiło, że Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wymierzył oskarżonemu M. P. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Owa kara uwzględnia znaczny stopień społecznej szkodliwości tego czynu, brak okoliczności limitujących poziom zawinienia, a z drugiej strony dotychczasową niekaralność oskarżonego i zrozumienie przez nią zasadniczych powodów wejścia na drogę przestępstwa, o czym świadczą chociażby zeznania R. P., która wskazała, iż mąż istotnie ograniczył spożywanie alkoholu, pracuje, doprowadzając do porządku sytuację finansową swojej rodziny.</p>
M. P.	II	I	<p>Jednocześnie mając na uwadze, że oskarżony M. P. jest osobą niekaraną, posiadającą ustabilizowaną linię życiową: s(tabilne życie rodzinne, podejmowanie stałego zajęcia zarobkowego) Sąd Rejonowy zdecydował się zastosować wobec</p>

oskarżonego
dobrodziejstwo
warunkowego zawieszenia
wykonania orzeczonej w
punkcie I wyroku kary.
Tutaj należało zważyć, iż
oskarżony od ponad 30
lat jest osobą podlegającą
odpowiedzialności karnej
i dotychczas nie był
ona notowany. Co więcej
brak jest danych aby
twierdzić, iż obraca
się ona w środowisku
kryminogennym.

Przeciwnie M. P. prowadzi
działalność gospodarczą,
ma rodzinę, w tym
dwójkę mieszkających z
nim synów. Do tego trzeba
mieć na względzie, iż
oskarżony prawo jazdy
posiada co najmniej od
2016 roku (dane z KSIP)
i mimo to nie figuruje
on w ewidencji kierowców
naruszających przepisu
ruchu drogowego. Dalej
w świetle wyjaśnień
oskarżonego popartych
zeznaniem jego żony M.
P. zdaje się rozumieć
rzeczywiste powody jego
wejścia na drogę
przestępstwa jakim jest
nadużywanie alkoholu i
podjęła realne kroki
w celu wyeliminowania
tego czynnika ryzyka
tj. znaczne ograniczenie
spożywanie tej substancji.
Dlatego też należy
uznać, że czyn M.
P. miał charakter
incydentalny, a sam
oskarżony zasługuje na
dobrodziejstwo probacji.
Dalej okres 2 lat
jawi się wystarczający
aby zweryfikować wyżej

			<p>postawioną pozytywną prognozę kryminologiczną, sprowadzającą się głównie do wyeliminowania z jej życia zasadniczego czynnika ryzyka tj. nadużywania alkoholu. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd w punkcie II uzasadnianego wyroku warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku na 2 letni okres próby.</p>
M. P.	III	I	<p>Natomiast w punkcie III uzasadnianego wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego M. P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. W tej mierze wypada nadmienić, iż w przypadku skazania sprawcy za występki z art. 178 a § 1 k.k. Sąd zobligowany jest do wymierzenia tego rodzaju środka karnego na okres co najmniej 3 lat. Niemniej jednak owa dyspozycja art. 42 § 2 k.k. nie może powodować swoistego automatyzmu w określeniu okresu trwania tego środka karnego. Jak już zostało nadmienione dyrektywy określone w art. 53 k.k. mają zastosowanie także do orzekania środków karnych. Natomiast ustawodawca przewidział,</p>

iz na podstawie
rzeczonego przepisu
przedmiotowy środek
karny można wymierzyć
w granicach od 3 do
15 lat. W związku z
powyższym Sąd określając
długość obowiązywania
przedmiotowego środka
karnego zobowiązany
był do zwrócenia
uwagi na wysokość
stężenia alkoholu w
organizmie oskarżonego, a
także innych okoliczności
wpływających na stopień
społecznej szkodliwości
tego czynu czy też
uzasadniających
konieczność eliminacji
M. P. z grona
aktywnych użytkowników
samochodów. W ocenie
Sądu Rejonowego tak
wysoki poziom alkoholu w
organizmie oskarżonego w
połączeniu z pozostałymi
okolicznościami
przedmiotowymi
zachowania oskarżonego
wymienionymi w
poprzednich akapitach
tego tekstu uniemożliwia
ograniczenie się przez Sąd
do ustawowego minimum
przewidzianego w art.
42 § 2 k.k. Jeszcze
raz należy wskazać, iż
oskarżony znajdował się
w stanie psychofizycznym
implikującym
powodowanie realnego
zagrożenia dla
bezpieczeństwa w ruchu
drogowym i orzeczenie
wobec niego zakazu
prowadzenia pojazdów w
wymiarze
przekraczającym
ustawowe minimum jawi

się jako zasadne nie tylko ze społecznym odbiorem tego rodzaju orzeczeń sądowych tj. realizacją dyrektyw prewencji generalnej, lecz także przede wszystkim z zasadą indywidualizacji kary i środków karnych zarówno w aspekcie do osoby sprawcy, ale także do społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.. Nadto Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż w niniejszej sprawie brak jest okoliczności limitujących poziom winy oskarżonego w świetle normatywnej teorii winy funkcjonującej w polskim porządku prawa karnego. Nie sposób również pominąć faktu, iż M. P. pomimo trwającego już ponad pół roku pozbawienia uprawnień do kierowania pojazdami, jest w stanie prowadzić swoją działalność gospodarczą. Owszem Sąd Rejonowy zdaje sobie sprawę, iż funkcjonowanie tego zakazu będzie dla oskarżonego z pewnością dolegliwe, niemniej owa dolegliwość jest konieczna z uwagi na przypisanie oskarżonemu przestępstwa cechującego się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a owa dolegliwość w ocenie Sądu nie wykracza poza typowe skutki wykonywania tego środka karnego. Co więcej oskarżony inkryminowanego czynu tego dopuścił się z błahej

			<p>motywacji, Sąd też w punkcie III wyroku Sąd wymierzył M. P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.</p>
M. P.	IV	I	<p>Z uwagi na fakt, iż w dniu przedmiotowego zdarzenia drogowego funkcjonariusze policji zatrzymali elektronicznie prawo jazdy oskarżonego M. P., a następnie prokurator wydał postanowienie o jego prawnym zatrzymaniu, zaktualizowała się dyspozycja art. 63 § 4 k.k. nakazująca zaliczyć na poczet orzeczonego środka karnego okres faktycznego pozbawienia oskarżonego możliwości prowadzenia pojazdów na skutek zatrzymania prawa jazdy, co też Sąd uczynił w punkcie IV uzasadnianego wyroku.</p>
M. P.	V		<p>W punkcie V wyroku Sąd orzekł wobec M. P. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 7000 złotych. W tym miejscu należy odwołać się do wcześniejszych rozważań negujących możliwość przestania na minimalnej kwocie tego świadczenia przewidzianej przez ustawodawcę, tj. kwocie 5000 złotych.</p>

Warto zwrócić uwagę, iż Sąd Rejonowy zdecydował ograniczyć się tylko nieznacznie wykroczyć poza ustawowe minimum przewidzianego przez art. 43 a § 2 k.k., gdzie górną granicą przewidzianą przez ustawodawcę jest przecież kwota 60000 złotych. Powodem owego ograniczenia jest przeciętna sytuacja materialna oskarżonego, który dopiero co odzyskał równowagę finansową. Z drugiej strony jak już zwrócono uwagę należało zwrócić także uwagę na okoliczności przedmiotowe tego przestępstwa, które wiązały się ze znacznym (ponadprzeciętnym) zagrożeniem dla bezpieczeństwa w komunikacji, a konkretnie dla wielu użytkowników ruchu lądowego, którzy poruszali się w tym czasie w rejonie pojazdu prowadzonego przez M. P.. Stąd też w punkcie V wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu M. P. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 7000 złotych.

Inne
ROZSTRZYGNIECIA
ZAwarte w WYROKU

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<i>inne zagadnienia</i>			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
<i>Koszty procesu</i>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
VI	Brak było natomiast podstaw aby odstąpić od obciążenia oskarżonego M. P. kosztami tego procesu. W tym względzie warto zauważyć, że art. 627 k.p.k. ustanawia zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, gdyż przecież to czyn oskarżonego zainicjował przedmiotowe postępowanie i związane z nim wydatki. Należy również uwzględnić okoliczności przedmiotowe tego czynu, gdzie oskarżony dopuścił się przestępstwa		

umyślnego w zamiarze bezpośrednim, z błędnego powodu, generując przy tym istotne zagrożenie dla dobra prawnego. Dalej również sytuacja materialna oskarżonego w kontekście nie wysokich przecież kosztów związanych z tym postępowaniem, nie uzasadnia twierdzenia, że obciążenie go tymi wydatkami spowoduje niepowetowane szkody dla M. P. i członków jego rodziny. W tym miejscu trzeba zwrócić uwagę, iż synowi oskarżonego są już dorośli i samodzielni finansowo. Okoliczność ta jest tym bardziej widoczna biorąc pod uwagę, że w przypadku braku możliwości jednorazowego uiszczenia przez oskarżonego świadczenia pieniężnego orzeczonego w punkcie V wyroku, może on starać się o rozłożenie tych należności na raty. Biorąc to pod uwagę Sąd na zasadzie art. 627 k.p.k. obciążył W. D. kosztami tego procesu. Tutaj należy jedynie wyjaśnić, że na wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa składały się ryczałt za doręczenia, pobór kart karnych, natomiast kwota 120 złotych tytułem opłaty jest odpowiednikiem wymierzonych oskarżonej kar i wynika wprost z ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Podpis	